

en stokk. Frk. N. hadde enda ikke helt overvunnet virkningen av «søtosten» på Sottohaugene. Det kalde badet i Fiskåa gjorde vel også sitt. Tilstanden var således ikke bra blant damene. Jeg slo frampå at det kanskje kunne være en slags straff for at de ikke hadde satt tilbørlig pris på min behagelige ledsagelse, en uttalelse som ble helt tidd i hjel. Været var helt strålende, så vi kunne ta det med ro. Jeg døpte dagens tur til «Invalidenes tur over Falkfangernota», og det tror jeg passet bra, selv damene protesterte ikke så hardt mot det. Myggen hadde hele tiden etter at vi kom inn i Syltraktene, opptrådt ganske aggressivt, men da vi denne dagen kom over Falkfangernota og ned i Hårrådalen gikk den til generalangrep. Den hadde antagelig et instinkt av at disse skapninger, som sneglet seg framover i ren begravelsestakt, skulle bli et lett bytte. Det holdt også hardt å verje seg mot denne grå myggsvermen som fulgte oss hele tiden. Vi kom endelig ned til Åsetrene og inn i en seterbu der, hvor vi måtte oppholde oss ganske lenge til fienden trakk seg tilbake. På Brekkegårdene fikk vi tak i skyss, og med damene plasert oppe i en kjerre med skyssguttene spaserende ved siden av, holdt vi vårt inntog på mitt gamle hjemsted.

Mye vatn er runnet ut i havet siden vi hadde denne turen, men den ergrer meg enda denne «kuvendingen» jeg gjorde oppe på Kviknefjella.

Hester og karer kommer trette og svette til Trollheimshytta etter 3½ mils tur over fjellet for å bringe mat til sultne turister.

Sommeren 1945

Våren 1945 ventet vi alle på krigens slutt, og i mai kom freden. Så snart de første ukers fredsjubel hadde lagt seg, tok Trondhjems Turistforening for alvor fatt på å åpne fjellet igjen for de mange fjellentusiaster, som ikke hadde kunnet besøke sine kjære fjell i den tid da hyttene var beslaglagt og stengt av tyskerne. Hvor stor ville trafikken bli? Vi gikk ut fra at den ville bli stor, og de dristigste forventninger ble overskredet. Trafikken i fjellet ble dobbelt så stor som noe år tidligere. Det ble en hard jobb for vertinner og betjening, men vi tror at alle er enige om at trafikken ble avviklet med glans.

Ved imøtekommenhet fra alle hold ble provianteringsproblemet løst, og transporten gikk bra. Det er ikke mange turister som er klar over transportvanskene. På kjerre — over stokk og stein — eller på hesteryggen ble tonnvis av varer brakt fram til hyttene.

I ukevis var hyttene overbelastet, og det ble arbeidet på spreng fra den tidlige morgenen og med brødbaking langt utover natten.

Vi er sikker på at sommerens fjellvandrere tok med seg mange hyggelige minner, og gjerne ser igjen de blide ansikter fra T. T.'s hytter sommeren 1945.

Trollheimshytta satte besøksrekord. Her ser De betjeningen med vertinnen, Gjertrud Rindalsholt lengst tilvenstre på bildet.

Fot. Reidar Ryen

Berit Haugum (lengst til høyre) og hennes hjelpere er kommandert ut på trappen til fotografering. Nå er Berit gårdbrukerkone i Meldal. Vi sier takk for godt stell i mange år på Jøldalshytta.

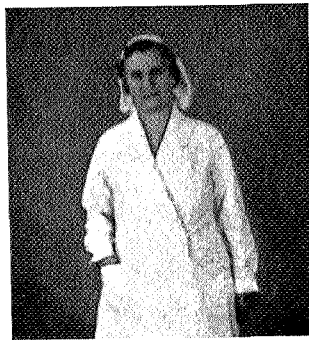
I de årene da hyttene i Trollheimen og Sylene var stengt, hadde vi heldigvis Orkelsjøhytta å ty til. Mange er de fjellvandrere som minnes Hanna Røtveis gode seterkost.

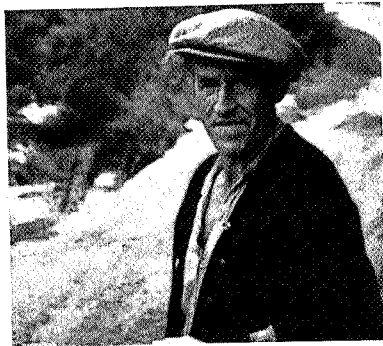
Fot. Karl Larsen

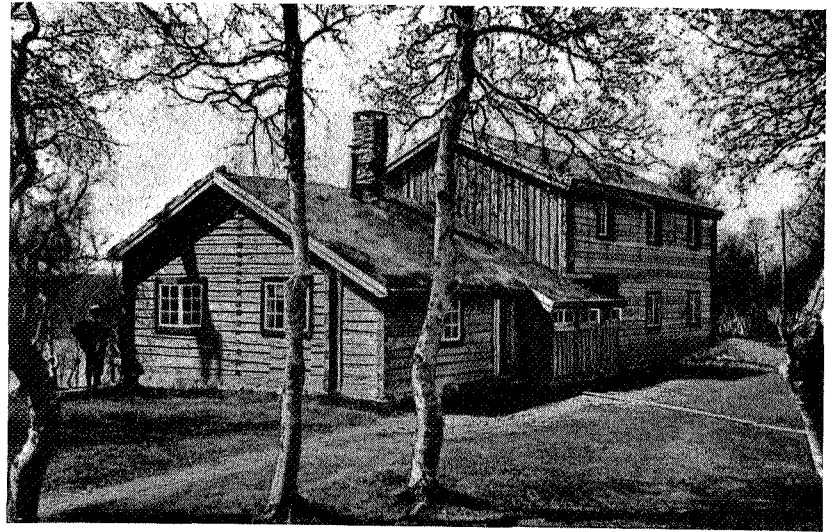
Den smilende dame til høyre på bildet er vertinnen på Gjevilvasshytta, Anna Grindal.

På Kluksdal måtte T. T. ta bevertningen for sommerseongen, og Josefine Botten stelte til alles tilfredshet.

Det går uten kvinnfolk også. Det beviste Hjalmar Olsen, som selv greide stellet på Dindalshytta.

Dessverre har vi ikke fotografi av betjeningen på Nedalshytta. Det var Margrethe Rotvoll som var vertinne der.

På Storerikvollen var det stort innrykk og mange svensker. Vertinnen Anne Sofie Aarseth gjorde det festlig med allsang ved peisen.